

'Topamusement.'
- de Volkskrant

WILBUR

DE PROOI VAN DE TIJGER

SMITH

& TOM HARPER

AVONTUUR

Ook verschenen van Wilbur Smith bij Xander Uitgevers

Egypte-serie

Vallei der koningen

Het koningsgraf

Magiër

Woestijngod

Farao

Ballantyne-serie

Klauw van de valk

Furie van de valk

Triomf van de zon

Hector Cross-serie

Op volle zee

Cirkel van het kwaad

Roofdier

Courtney-serie

Roofvogels

Gouden leeuw

Moesson

Blauwe horizon

De schreeuw van de strijder

Wilbur Smith

Met Tom Harper

De prooi van de tijger

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Tiger's Prey*

Oorspronkelijke uitgever: Harper Collins Publishers

Vertaling: Annemarieke Schaap, Willemien Werkman en

Maya Denneman

Omslagontwerp: Mecob

Omslagbeeld: Malcolm Bumstead/Arcangel Images & Shutterstock

Auteursfoto: Hendre Louw

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2017 Orion Mintaka

Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 804 6 | NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt
u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag
openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

De Dowager had te veel zeil uitgezet. Een warme moessonbries creëerde een oceaan vol witte toppen die glinsterden in de zon, die hoog aan de blauwe hemel stond. Zijn zeilen bolden, de marszeilen en bramstengen strak gespannen om hun schoten om te klappen. Zijn romp, zwaarbeladen, zwolg in de hoge golven die over de Indische Oceaan rolden. Hij vluchtte voor zijn leven.

Zijn schipper, Josiah Inchbird, stond op het achterdek en keek achterom naar het schip dat hen volgde. Hij was bij zonsopgang verschenen, lang, laag en sluw als een hongerige wolf. Roodgeverfde schutgaten versierden zijn zwarte romp. Hij was bezig hen in te halen.

Hij controleerde de wolken van doek die boven hen vlogen. De wind was toegenomen, de naden van de zeilen sprongen bijna open. Hij durfde niet veel meer zeil te hijsen zonder een ramp te riskeren. Aan de andere kant, die ramp was onvermijdelijk als hij het risico niet nam.

‘Meneer Evans,’ riep hij naar zijn stuurman. ‘Alle hens aan dek om de stagzeilen te hijsen.’

Evans, een broodmagere man uit Wales van eind dertig, keek omhoog naar de zeilen en fronste. ‘In deze wind, *sir*? Het kan niet veel meer hebben.’

‘Verdomme, Evans, zorg dat die zeilen nu gehesen worden. Ik zou onze was nog aan de ra hangen als we daarmee nog een halve knoop aan snelheid zouden winnen.’

Inchbird had twintig jaar lang op deze oceanen gevaren, zich langzaam omhoog werkend, terwijl mindere mannen met betere connecties hem bij elke hoek hadden ingehaald. Hij had reizen overleefd waarbij de helft van de bemanning in hun hangmatten gewikkeld overboord was gegooid, in de verderfelijke havens van India en de kruideneilanden. Hij zou zijn schip nu niet op het spel zetten.

‘Waar bent u mee bezig?’

Een vrouwenstem, kalm en autoritair, weerklonk over het achterdek. Sommige bemanningsleden stopten, halverwege de weeflijnen. Na drie weken op zee was de aanblik van een vrouw op het achterdek nog steeds een spektakel waar ze van genoten.

Inchbird verbeet de verwensing die automatisch op zijn lippen lag. ‘*Señora* Duarte, dit gaat u niets aan. Het is beter als u benedendeks blijft.’

Ze keek omhoog naar de zeilen. Haar lange donkere haar wapperde in de wind, een glad, olijfkleurig gezicht omlijstend. Haar lichaam was zo slank dat het leek alsof een sterke windvlaag haar zo van boord zou kunnen slaan. Toch wist Inchbird uit bittere ervaring dat ze niet zo fragiel was.

‘Natuurlijk gaat dit mij wel aan,’ zei ze. ‘Als u dit schip verliest, zullen we allemaal sterven.’

De mannen keken nog steeds toe vanuit het touwwerk. Evans, de stuurman, liet zijn lijn knallen als een zweep. ‘Opschieten, jongens, of ik zal jullie het uiteinde van mijn touw laten voelen.’

Met tegenzin kwamen ze weer in beweging. Inchbird voelde zijn autoriteit wegebben terwijl de vrouw hem aanstaarde.

‘Ga benedendeks,’ beval hij. ‘Moet ik u vertellen wat piraten doen met dames die ze gevangennemen?’

‘Dek in zicht,’ werd er geroepen vanaf de uitkijkpost op de zaling. ‘Ze hijsen de vlaggen.’ Toen, zo luid dat iedereen op het dek het kon horen: ‘Mijn hemel.’

Meer hoefde hij niet te zeggen. Ze konden het allemaal zien: de zwarte vlag wapperend aan de grote mast van hun vijand en, een tel later, de rode vlag aan de voorzijde.

‘Geen genade!’ was de waarschuwing die het hun gaf.

Op de Fighting Cock keek kapitein Jack Legrange toe hoe de vlaggen strak stonden in de wind en hij grijnsde hongerig. Ze hadden het koopvaardijchip nu al drie dagen lang geschaduwde, sinds ze het in het vizier hadden gekregen bij Madagaskar. Het had laat in het seizoen gevaren en miste zo de konvooien die de meeste schepen als bescherming gebruikten tegen de piraten waar de Indische Oceaan vol mee zat. Gedurende de nacht was de wind gedraaid en had hij meer zeil gehesen, erop rekenend dat zijn schip dichterbij de wind kon zeilen dan de dikke koopvaarder. Deze gok had goed uitgepakt: ze lagen nu nog slechts een *leuga* achter en kwamen snel dichterbij.

Hij keek langs zijn schip naar voren. Het was zijn leven begonnen als een slavenschip uit Bristol, varende op de route van Oost-Afrika naar de koloniën in Amerika en het Caribisch gebied. Legrange was eerste stuurman, totdat de schipper hem op een dag betrapte op stelen en hem liet geselen. De volgende avond, met zijn verband nog doordrenkt met bloed, had hij een bende geleid vanaf de voorplecht en hadden ze de kapitein opgehangen aan zijn eigen ranok. Toen waren ze met het schip naar een verlaten inham gezeild, waar ze zijn voorplecht en achterdek neerhaalden, alle muren en schoten verwijderden en een tiental nieuwe schutgaten boorden aan beide kanten. De gezonde slaven hadden ze met winst verkocht, een paar van de mooiste bewarend voor hun eigen amusement. De ongezonde hadden ze verzwaaard met een lange ketting overboord gegoid – samen met de scheepsofficieren en alle bemanningsleden die weigerden zich bij hen aan te sluiten. Nu was ze een oorlogsschip, alleen niet in naam, een jager die alles als prooi zag, behalve de grootste Indiërs.

‘Prepareer de boegwapens,’ beval hij. ‘Kijken of het sneller gaat met een klap op zijn achterste.’

‘Als we meer zeilen hijsen, zal het zijn stengen verliezen,’ zei de stuurman naast hem.

Legrange glimlachte. ‘Precies!’

Zijn mannen begonnen de boegwapens te laden, lange 32-ponders gemonteerd aan beide kanten van de voorsteven van het schip. De kanonnier haalde een ijzeren vuurpot van beneden en stak de kolen

aan om de kogels op te warmen. Ze wilden de prijs en zijn lading heel houden, maar als ze dreigde hen te snel af te zijn, zag Legrange hem liever branden op het water dan ontsnappen.

‘Hoe zit het daarmee, kapitein?’ vroeg de stuurman.

Aan de stuurboordzijde danste in de verte nog een zeil aan de horizon. Legrange vond het met zijn verrekijker en het verscheen scherp in beeld. Het was een sloep, een slank vaartuig in vissermanuitvoering, varende met mars- en fokzeilen. Hij zag de bemanning bij de reling staan, kijkend en wijzend. Een man hield een telescoop gericht op de Fighting Cock. Hij deed het waarschijnlijk in zijn broek, dacht Legrange, en dankte God dat de piraat een grotere prijs had om op te jagen, althans, voor dit moment.

Hij gniffelde en liet de verrekijker zakken. ‘We handelen eerst onze zaken met de Indiër af. Dan halen we die sloep bij om te kijken wat voor handel er aan boord is voor ons. Maar voorlopig zal het geen problemen opleveren.’

Tom Courtney liet zijn telescoop zakken. Het piratenschip, met zijn zwarte en rode vlaggen in de masttoppen bollend in de wind, veranderde in een klein stipje aan de horizon.

‘Het koopvaardijship hijst nog meer zeilen,’ zei hij observerend. ‘Misschien kan ze toch ontkomen.’

Er was een lichtflits bij de boeg van het piratenschip. Een seconde later hoorden ze de doffe klap van kanonvuur over het water rollen.

‘Nog steeds buiten bereik,’ zei de man die naast Tom stond, toen een paar kabellengtes achter de achterstevan van de koopvaarder een pluim water opspatte. Hij was langer dan Tom, zijn schouderpijpen aangespannen terwijl hij bewoog. Een patroon van littekens bedekte zijn donkere gezicht met opstaande randen en ribbels, de rituele markeringen van de Afrikaanse stam waarin hij was geboren. Hij kende Tom al toen hij klein was, en daarvoor zijn vader, Hal. Toch was er geen rimpel te bespeuren op zijn satijnbruine huid, en zat er geen enkele grijze haar op zijn geschoren hersenpan.

‘Niet lang meer, Aboli. Ze is minstens een paar knopen sneller dan die vette zeug.’

‘De koopvaarder had zich beter kunnen overgeven. We weten wat piraten doen met diegenen die zich tegen hen verzetten.’

Tom keek achter zich. Twee vrouwen zaten onder de luifel op het voordek. Ze deden totaal geen moeite om te verbloemen dat ze luisterden naar elk woord wat de mannen zeiden.

‘We moeten de koopvaarder maar aan zijn lot overlaten,’ zei hij twijfelend.

Aboli wist wat hij dacht. ‘Veertig wapens tegenover twaalf van ons,’ waarschuwde hij. ‘En minstens twee keer zo veel mankracht.’

‘Het zou roekeloos zijn om ons ermee te bemoeien.’

Een van de vrouwen op het voordek stond op en zette haar handen op haar heupen, haar blauwe ogen glinsterend. Ze was geen conventionele schoonheid: haar mond was te breed, haar kin te sterk aanwezig en haar volmaakte huid was goudbruin gekleurd door de tropische zon. Ze had echter een heldere, levendige aanwezigheid, een kalme energie in haar lichaam en intelligentie in haar gezicht waar Tom het eerste moment dat hij haar zag smoorverliefd op was geworden.

‘Doe niet zo idioot, Tom Courtney,’ proclameerde ze. ‘Je laat die arme donders toch niet zomaar vermoord worden door piraten?’ Ze pakte de verrekijker van Tom af en hield hem voor haar oog. ‘Volgens mij is er een vrouw aan boord. Je weet wat er met haar zal gebeuren als de piraten het schip innemen.’

Tom wisselde een blik uit met de man aan het roer. ‘Wat vind jij, Dorry?’

Dorian Courtney fronste. De twee mannen waren broers, al zouden maar weinigen dat geraden hebben. Zijn huid was diepbruin gekleurd door de vele jaren die hij in Arabische woestijnen had doorgebracht. Hij droeg een groene tulband om zijn rode haar, en een losse matrozenbroek met een gebogen dolk in de riem gestoken.

‘Het bevalt mij ook niet.’ Hij zei het luchtig, maar ze kenden allemaal de bittere ervaring die onder zijn woorden verscholen zat. Op elfjarige leeftijd was hij gevangengenomen door Arabische piraten

en verkocht als slaaf. Het had Tom tien jaar gekost om hem weer te vinden, tien jaar waarin hij had geloofd dat zijn broer dood was. Ondertussen was Dorian geadopteerd door een welwillende prins van Muscat, en was hij een strijder geworden in zijn huishouden. Toen Tom en Dorian elkaar eindelijk weer zagen, in de wildernis van Oost-Afrika, had Tom hem niet eens herkend. Ze hadden elkaar op een haar na vermoord.

‘Het zal niet eenvoudig worden, Klebe,’ waarschuwde Aboli. Klebe was zijn bijnaam voor Tom. Het betekende ‘havik’ in de taal van zijn stam. Aboli had zijn eigen redenen om slavendrijvers te haten. Een aantal jaar eerder had hij twee vrouwen genomen van de Lozi-stam, Zete en Falla, die hem zes kinderen hadden gegeven. Terwijl Aboli weg was op een handelsexpeditie, hadden Arabische slavendrijvers het dorp aangevallen en de inwoners gevangengenomen. Ze hadden Zete, Falla en zijn twee oudste zoons als slaven genomen, en de rest van de kinderen vermoord. Van de vier kleinste zoons en dochters van Aboli waren de schedeltjes ingeslagen tegen een boomstam, omdat ze te jong waren om meegenomen te worden op de gedwongen mars naar de havens aan de oostkust waar slaven verhandeld werden.

Aboli en Tom hadden ze door heel Afrika achternagezeten, hun spoor volgend tot ze volledig uitgeput waren. Toen ze hen inhaalden, bevrijdden ze Zete en Falla, samen met de twee zoons die het overleefd hadden, en namen ze op barbaarse wijze wraak op de slavenhandelaars. De jongens, Zama en Tula, waren nu bijna volwassen en net zo imposant als hun vader, maar nog zonder de rituele littekens in het gezicht. Tom wist dat ze wanhopig waren om het recht te verdienen die te mogen dragen.

‘Het koopvaardijchip is zwaarbeladen,’ zei Dorian, alsof het pas net in hem was opgekomen. ‘Dat is een mooie lading om een redtingsvergoeding van te innen.’

Aboli hield zijn pistool al gereed. ‘Je weet wat je vader gezegd zou hebben.’

‘Behandel elke man goed, maar vergeet achteraf niet je vergoeding te innen.’ Tom lachte. ‘Toch vind ik het niet prettig om de strijd aan te gaan met de dames aan boord.’

Sarah was benedende verdwenen. Ze kwam weer tevoorschijn en droeg een zwaard met een gouden heft met zich mee, met op de degenknop een grote glinsterende blauwe saffier.

‘Draag jij deze, Tom Courtney, of moet ik het zelf doen?’ vroeg ze.

De knal van nog een kanonskogel rolde over de oceaan. Deze keer zagen ze dat de bal een stuk houtsnijwerk van de achterstevan van het koopvaardijchip doorboorde.

‘Lieve hemel, mevrouw Courtney, ik denk dat de piraten liever al het goud van de schatvloot van de grootmogol opgeven dan dat ze tegen uw wensen ingaan. Wat vind jij ervan, Yasmini?’ Hij vroeg dit aan het prachtige, zwoele Arabische meisje dat achter Sarah stond. Ze was Dorians vrouw, gekleed in een simpele lange jurk en een witte hoofddoek.

‘Een goede echtgenote gehoorzaamt haar man in alles,’ zei ze ingetogen. ‘Ik zal mijn medicijnkoffer gereedmaken, want die zal ongetwijfeld nodig zijn voor als dit achter de rug is.’

Tom gespte het blauwe zwaard vast – het Neptunuszwaard. Het had toebehoord aan zijn vader, en daarvoor aan zijn grootvader. Het was van origine echter toegekend aan zijn overgrootvader Charles Courtney door Sir Francis Drake na de plundering van Ranchería in Spaans Zuid-Amerika. Met dat zwaard mocht Tom zich Veerman-Ridder van de Tempelorde van de Heilige Graal noemen, net zoals zijn voorvaderen voor hem, en hij had het gebruikt om talloze mannen de dood in te jagen die ze zozeer verdienden. Het was gemaakt van het fijnste staal uit Toledo, en het soepele gewicht van het lemmet werd perfect in balans gehouden door de stervormige saffier op de degenknop.

Tom trok het mes uit de schede, en genoot van de manier waarop het zonlicht danste op het gouden inlegwerk.

‘Laad de wapens, Aboli. Dubbelladen met hagel.’ De kleine loden balletjes zouden zich in een wolk verspreiden om grote schade aan te richten aan alles wat in hun weg stond. ‘Meneer Wilson, haal haar drie punten terug naar de loefzijde.’

De boegwapens van het piratenschip donderden weer. Een kogel miste, de andere vernietigde een stuk van het houtsnijwerk op de achterstevan, met een wolk van splinters tot gevolg. Warm bloed droop langs de wang van Inchbird omlaag waar een van de splinters hem geprikt had.

‘Ze mikken op de masten.’ Het piratenschip was licht van koers veranderd, zichzelf zo positionerend dat de masten van de Dowager zichzelf in een mooie rij presenteerden, alsof het bowlingkegels waren.

‘Dat is een lastig doelwit van die afstand,’ zei de stuurman bedenkelijk.

Alsof hij op zijn leugen betrappt werd, klonk er gekraak van boven. Alle ogen schoten omhoog, net op tijd om een wirwar van hout en canvas op hen af te zien kelderen. Mannen gooiden zichzelf opzij. Sommigen waren te langzaam. De bezaansmast raakte de stuurman en verbrijzelde zijn schedel. Het schip begon af te vallen richting de lijzijde. Het marszeil streek als een sluier neer over het lichaam van de man.

‘Haal het weg,’ schreeuwde Inchbird. ‘We moeten het stuurwiel bevrijden.’ Mannen kwamen aanrennen met bijlen en begonnen in te hakken op de versplinterde mast.

Zijn woorden werden overstemd door een volgend schot, en Inchbird wankelde in de verstoorde lucht toen de kanonskogel over het dek vloog, dertig centimeter voor zijn gezicht langs. Hij voelde zijn schip vertragen toen het van de wind af kwam, langzaam draaiend. Zijn boeg trilde, zeilen kraakten en lijnen knapten.

Bij het stuurwiel had de bemanning inmiddels het zeil losgekregen en ze sleepten het weg. Het doek was besmeurd met het bloed van de stuurman. Eronder lag het wiel in splinters waar de mast het had geraakt. Het zou uren duren om het te vervangen, en die tijd hadden ze niet.

Aan bakboordzijde kwam het piratenschip snel dichterbij, al afwijkend om langszij te kunnen komen. Ze waren nu zelfs zo dichtbij dat hij de mannen bij elkaar op het dek kon zien staan. Sommigen zwaaiden met hun entersabels boven hun hoofd, anderen hadden lange, gemene spiesen vast.

Inchbird beet op zijn tanden. ‘Houd je gereed om enteraars af te weren.’

De stuurman van de Fighting Cock bracht het schip naast de Dowager. De mannen bovenin reefden de zeilen, terwijl de rest van de piraten zich verzamelde langs de zijkant, balancerend op zijn dolboord en zich stevig vasthoudend aan zijn stagen en wanten. De schepen stootten en schommelden terwijl hun ranokken elkaar raakten. Er was nu nog slechts een paar meter open water dat hen van elkaar scheidde.

Legrange sprong op de reling. Dit was bijna te eenvoudig, dacht hij zelfvoldaan. Terwijl hij rondkeek op het dek van het koopvaardijschip, zag hij dat het verlaten was. De bemanning was vast benedendeks, in een verwoede poging al hun kostbaarheden te verbergen. Verspilde moeite, hij zou ze snel aan het gillen krijgen, smekend om hem te mogen vertellen waar ze elke laatste dollar hadden verborgen.

Hij bracht de spreekhoorn naar zijn mond. ‘Strijk jullie vlaggen en wees voorbereid op enteraars.’

Zijn mannen juichten. Legrange liet zijn ogen over de rij wapens van de koopvaarder gaan, en zag dat ze allemaal verlaten waren. Ze zouden een waardevolle aanvulling zijn op het arsenaal van de Cock. Of, wat waarschijnlijker was, hij kon de Dowager herstellen en hem toevoegen aan zijn vloot. Met twee schepen zouden alle oceanen van hem zijn. Hij grijnsde gevaarlijk om die gedachte.

Een gekleurde flits trok zijn aandacht, een oranje gloed, als zonlicht glimmend op metaal bij de kop van een van de wapens. Hij staarde ernaar. Het was geen zonlicht. Het was de vlam van een brandende lont die zichzelf een weg baande naar het zundgat. Snel gingen zijn ogen de rij met kanonnen af en hij verstarde. Elk wapen was geladen en gericht op hem.

‘Zoek dekking,’ brulde hij. De onbemande wapens schoten van dichtbij de volle laag, kettingkogels vermengd met spijkers die het bolwerk vermorzelden en de eerste rang van zijn mannen neerhaal-

den in een chaos van bloed en verpulverd mensenvlees. Een wolk van splinters deelde rake klappen uit aan de rij mannen die er vlak achter stonden en gooide hen neer op het dek. De vreselijke stilte die volgde, werd onmiddellijk verbroken toen de bemanning van de Dowager uit zijn luiken en van zijn trappen af stormde, gewapend met musketten en pistolen, en het achterdek beklom om op de overlevenden van het bloedbad te kunnen vuren. Zo snel als de piraten opkrabbelden, zo snel knalden musketkogels ze weer omver. De bemanning van de Dowager juichte toen de schepen uit elkaar begonnen te drijven.

De prijs van Legrange glipte langzaam weg. De Fighting Cock had echter ruim tweehonderd man vervoerd, bij de Dowager, zelfs op volle kracht, waren dat er nog geen honderd. Ondanks alle verloren piraten waren ze nog steeds in de meerderheid. Het enige wat ze nodig hadden, was moed.

Met een brul van pure razernij greep Legrange het bungelende stuk touw dat tijdens de volle laag van kogels was losgekomen. Hij wikkelde het om zijn pols en klom terug op de reling, met zijn pistool in zijn vrije hand.

‘Geen genade,’ bulderde hij. Hij slingerde over het open water, door de rook die nog in de lucht hing, en landde op het dek van de Dowager. Een van de zeemannen, die hem zag aankomen, liet zijn opgebruikte musket vallen en reikte naar een zwaard. Legrange schoot hem van dichtbij in zijn gezicht, gooide het pistool weg en pakte een nieuwe van onder zijn riem. Er struikelde nog een zeeman op hem af. Legrange schoot ook hem neer en trok vervolgens zijn zwaard.

Langs de gehele zijkant van de Dowager ploften enterhaken en blote voeten op het dek neer toen de mannen van Legrange hem aan boord volgden. Bespat met het bloed en de ingewanden van hun scheepsmaten, slingerden ze tevoorschijn vanuit de rook die de lucht verstikte. De bemanning van de Dowager was bijna onmiddellijk overweldigd. Zelfs na de volle laag waren ze ver in de minderheid ten opzichte van de piraten, die in een wraakzuchtige bui waren door wat de rest van hun bemanning net overkomen was. Een voor een werden de bemanningsleden van de Dowager neergehaald, tot er

nog slechts een klein groepje bij elkaar overgebleven was op het achterdek.

Sommige van de piraten, die de strijd als gewonnen beschouwden, haastten zich benedendeks om te beginnen met plunderen. De rest omsingelde de mannen van de Dowager bij de achtersteven, hen porrend met hun kapmessen maar geen aanstalten makend om hen te vermoorden. Ze wisten dat hun kapitein zijn tijd zou willen nemen om een langzame wraak af te dwingen voor de ongehoorzaamheid die ze hadden tentoongespreid door zich te verzetten.

Legrange schreed over het bebloede dek, over de lijken van de gesneuvelden stappend. ‘Wie van jullie is de kapitein?’ vroeg hij eisend.

Inchbird schuifelde naar voren. Zijn overhemd was doorweekt met bloed van een snee in zijn arm. ‘Josiah Inchbird. Ik ben de schipper.’

Legrange greep zijn schouder, trok hem naar voren en gooidde hem op het dek. ‘Je had je over moeten geven,’ siste hij. ‘Je liet ons ervoor werken. Dat had je niet moeten doen.’

Hij trok zijn mes uit zijn riem en drukte het lemmet tegen de wang van Inchbird. ‘Ik ga je levend villen. Daarna voer ik je ingewanden aan de haaien terwijl jij toekijkt hoe ze die opeten.’

De mannen om hem heen lachten. Inchbird kronkelde en smeekte. ‘We hebben specerijen en calicot uit Madras in het ruim. En peper in de ballast. Neem alles.’

Legrange leunde dichter naar hem toe. ‘O, dat zal ik zeker doen. Ik ga je hele schip uit elkaar halen, elke plank en elk schutbord, en elke dollar vinden die je verstopt hebt. Maar daar ga ik je niet voor straffen. Dat doe ik voor je ongehoorzaamheid en voor wat je mijn mannen hebt aangedaan.’

Commotie op de trap leidde hem af. Hij draaide zich om, terwijl twee mannen van beneden tevoorschijn kwamen en een gevangene tussen hen in meeslepten. De mannen op de achtersteven jouwden en floten toen ze zagen dat het een vrouw was, de hals van haar jurk vastgrijpend waar die opengescheurd was. Ze gooiden haar op haar knieën voor Legrange neer.

‘We vonden haar in de kapiteinshut, terwijl ze deze probeerde te

verstoppem.’ Een van de piraten opende zijn handpalm en liet een handvol gouden munten op het dek vallen. De anderen floten en juichten.

Legrange pakte haar kin in zijn handen en tilde haar gezicht op, zodat ze gedwongen werd hem aan te kijken. Donkere ogen staarden terug naar hem, boordevol haat en opstandigheid. Daar zou hij snel verandering in brengen. Die gedachte deed hem vrolijk grijnzen.

‘Haal de vuurpot voor me,’ beval hij. Hij trok haar omhoog aan haar haren, zodat ze gedwongen werd om te staan. Toen gaf hij haar een flinke duw. Ze struikelde achteruit, viel over een lijn en kwam op haar rug terecht. Voor ze zich kon bewegen, sprongen vier piraten boven op haar. Ze spreidden haar armen en benen uit elkaar en hielden haar in bedwang.

Legrange ging over haar heen staan. Hij sneed haar rokken open met het lemmet van zijn zwaard en zijn mannen spreidden ze uit elkaar. De vrouw spartelde en kronkelde, maar de mannen hadden haar stevig vastgepind. Legrange trok de rokken nog verder uit elkaar, haar crèmekleurige dijen onthullend, en het donkere plukje haar waar ze bij elkaar kwamen. De mannen schreeuwden en joelden.

Hij wierp een blik op Inchbird. ‘Is ze je vrouw? Je maîtresse?’

‘Een passagier,’ zei Inchbird grommend. ‘Laat haar gaan, alstublieft, sir.’

‘Dat hangt af van het plezier dat ze me gaat bezorgen.’

Er verschenen twee mannen met een vuurpot op een ijzeren statief. De kolen gloeiden flauwtjes. Hij roerde in de pot met de punt van zijn zwaard totdat het staal roodgloeïend was. Hij tilde het rokende lemmet op en hield het boven haar. Hij keek diep in haar bruine ogen. Er was nu geen opstandigheid meer te zien, alleen maar angst.

Er verscheen een dun glimlachje om zijn lippen. Hij liet het lemmet zakken in de richting van de plek waar haar dijen samenkwamen, en liet het centimeters boven haar vrouwelijkheid zweven. Ze hield zich nu heel stil. Ze durfde niet meer te worstelen uit angst om het zwaard aan te raken. Er steeg rook op van het gloeiende staal.

Hij bewoog het haar kant op en ze schreeuwde, maar het was een

schijnaanval. Hij had het lemmet op een haar van haar uit elkaar gedreven genitaliën laten stoppen. Hij lachte. Zo veel plezier had hij niet meer gehad sinds de laatste van zijn slavenmeisjes was gestorven door zijn aandacht.

‘Neem het,’ pleitte ze. ‘Neem de vracht, het goud, alles wat u wilt.’

‘Dat zal ik doen,’ beloofde Legrange haar. ‘Maar eerst neem ik het ervan.’ Het topje van zijn zwaard was afgekoeld. Hij stak het terug in de vuurpot tot het heter gloeide dan ooit. Toen hield hij het voor haar ogen. Het zweet stond op haar voorhoofd. ‘Zie je dit? Het zal je niet doden, maar het zal je meer pijn doen dan je ooit voor mogelijk hebt gehouden.’

‘Loop naar de hel, waar u thuishoort,’ siste ze naar hem.

Haar opstandigheid voedde de honger van Legrange alleen maar. Hij hield wel van een vrouw met pit, dat was zo veel meer bevredigend als ze dan eindelijk instortte. Hij likte zijn lippen en proefde bloed. Van benedendeks hoorde hij geschreeuw en het slaan van wapens, maar hij ging te veel op in zijn eigen sport om daar aandacht aan te besteden. Het waren vast zijn mannen die ruzieden over de buit. Dat zou hij later wel afhandelen.

Hij veegde zijn mond af met de achterkant van zijn vrije hand en zei met een zachte stem: ‘Ik ga je brandmerken, vrouw. Ik ga je brandmerken en dan ga ik je nemen. En daarna geef ik je aan mijn mannen om het af te maken zoals ze maar willen.’

‘**R**iem en inhalen,’ beval Tom zachtjes. Alle acht druipende roeispanten gleden aan boord, terwijl het schippersbootje van de Centaurus onder de zwarte romp van het piratenschip dreef. Tom liet het roer vieren. Hij keek niet omhoog, hij concentreerde zich erop de boot zo stil mogelijk langs zij te brengen. In de boeg hielden Aboli en Dorian hun musketten gericht op het dek van de Fighting Cock, waar een draaibaar kanon onheilspellend aan het dolboord vastzat. Als er enkele piraten aan boord van het schip waren gebleven, en niet waren overgestoken om de prijs te innen, kon hij ze met dat wapen veranderen in gehakt.

Tom keek terug naar de Centaurus, die op ongeveer achthonderd meter afstand lag. De piraten hadden hem niet opgemerkt, of waren te druk met hun plundering om hem nu aandacht te schenken. Hij had slechts twee mannen achtergelaten aan boord bij Sarah en Yasmini. Als ze hier faalden, waren de vrouwen gedoemd. Hij zette die gedachte uit zijn hoofd.

De boeg van het schippersbootje raakte het piratenschip met amper het geluid van gefluister. Aboli greep de ladder vast en wees omhoog. Tom schudde zijn hoofd. Vlak bij de waterlijn zat een rij luiken in de romp van het piratenschip, te laag om schietgaten te zijn. Hij besepte dat het waarschijnlijk ventilatieluiken waren, een overblijfsel van zijn dagen als slavenschip.

Tom haalde het mes uit zijn riem en stak het in de naad van het dichtstbijzijnde luik. Toen er nog slaven aan boord waren, zou het luik aan de binnenkant dicht hebben gezeten met een hangslot. Piraten zouden dit soort praktijken echter achterwege laten. Zijn mes raakte de haak aan de binnenkant. Hij wipte hem omhoog.

De haak gaf mee. Hij gooide het luik open en tuurde in het halfduistere benedendek. Niemand daagde hem uit. Terwijl Aboli de boot recht hield, wriemelde hij zich erdoor. De anderen volgden hem, hun wapens naar elkaar doorgevend. Aboli, met zijn brede schouders en krachtige lijf, had moeite erdoorheen te passen.

Het benedendek was smal en laag. Tom hurkte en knalde nog bijna tegen een balk aan met zijn hoofd. Hij bewoog zich tussen de stapels voorraad en buit die de piraten hier hadden opgeslagen, zich een weg banend naar het licht dat door het traliewerk van het hoofdek naar binnen scheen. Dorian en Aboli volgden hem op de voet met de rest van de bemanning van de Centaurus. Onder hen bevonden zich Alf Wilson, die nog met Toms vader gevaren had, en Aboli's twee zoons, Zama en Tula. Hun ogen glinsterden wit in de duisternis, verhard tot razernij door de tekenen die wezen naar het verleden van dit voormalig slavenschip. Ze wisten allemaal dondersgoed dat ze in andere omstandigheden wellicht zelf vastgeketend zouden hebben gezeten aan de ijzeren ringen die nog uit de houten muren staken, over de oceaan vervoerd om als dieren verkocht te worden

aan de kolonisten in het Caribisch gebied en Amerika, altijd aannemend dat ze de reis zouden overleven. Ze verbeeldden zich dat ze nog steeds het overblijfsel van het lijden en de menselijke ellende konden ruiken dat uit de planken sijpelde.

Tom klauterde de achterste ladder op en stak voorzichtig zijn hoofd door het luik. Hij was omhooggekomen onder het achterdek, vlak bij de kruismast. Er lagen alleen maar dode mannen verspreid over het hoofddek in de brandende zon. Iedereen die nog leefde, was overgestoken naar de Dowager om hem te plunderen.

Tom wenkte zijn mannen om hem naar het wapendek te volgen. Hij wees naar een van de lange kanonnen, waarvan de loop door het open gat stak en tegen de romp van het andere schip aan duwde.

Hij blafte een bevel. 'Haal die naar binnen.'

Zama en Tula sprongen naar de ketens waarmee het kanon vastzat aan het frame van het schip. Alf Wilson en de andere mannen hielpen mee en samen sleepten ze het terug. Het kanon rammelde achteruit en het schietgat was nu een open vierkant van licht geworden. Tom stak zijn hoofd erdoorheen. De twee schepen bewogen tegelijkertijd, hun rompen tegen elkaar botsend als ze elkaar raakten. Een dun streepje helder water sprankelde tussen hen in.

Hij gespte zijn zwaardriem los. 'Veranker me, Aboli.'

Terwijl Aboli zijn benen vastgreep, wurmde Tom zich door het schietgat heen tot hij de zijkant van het andere schip aan kon raken. Zo ver naar achteren had het geen schietgaten. Hij bevond zich tegenover de ramen in het achtersteven die uitkeken op de kapiteins-hut. Binnen zag hij figuren bewegen achter het glas, het interieur overhoop halend om alle kostbaarheden mee te nemen. Hij verstarde, maar ze waren te druk bezig met hun werk om hem op te merken in de diepe schaduw tussen de schepen.

'Help me hier even mee,' riep een van hen. 'Het is verdomde zwaar.'

Zijn stem weerklonk door een gebroken raam. Tom zag hoe er nog een man bij kwam. Samen tilden ze een zware doos op en droegen die de deur door.

De hut was leeg. Tom rekte zich uit zo ver hij kon, blij dat Aboli's sterke armen hem vasthielden. Hij reikte door het gekartelde gat in

het glas, voorzichtig zodat hij zijn pols niet opensneed, en maakte de hendel los. Hij duwde het raam open.

‘Laat los,’ fluisterde hij tegen Aboli. Hij greep de vensterbank vast en trok zichzelf erdoorheen. Een stapel kussens brak zijn val, hun slopen opengesneden en de vulling eruit gerukt tijdens de zoektocht van de piraten naar kostbaarheden.

Aboli gaf Toms blauwe zwaard door via het raam. Tom gespte het vast en controleerde het slaghoedje van zijn pistolen terwijl de anderen een voor een naar binnen kropen. Tegen de tijd dat ze er allemaal waren, was de hut zo vol dat ze zich amper konden bewegen.

Er klonk bulderend gelach vanaf het achterdek boven hen. Tom vroeg zich af wat er aan de hand was.

De deur slingerde open. Er stond een piraat. Hij was vast de officierskamer aan het plunderen geweest, want hij had een vuist vol met zilveren lepels in de ene hand en een kandelaar in de andere.

‘Wat doen jullie hier? Dit is van mij.’ En toen, terwijl hij de vreemde groep die hier bij elkaar stond in zich opnam: ‘Wie zijn jullie in hemelsnaam?’

In de hut was geen ruimte om met een zwaard te zwaaien. Aboli strekte zijn arm uit, mes in zijn hand, en sneed de nek van de piraat door. Die viel op de grond terwijl hij zijn nek vastgreep. Bloed stroomde uit de wond. De lepels en kandelaar kletterden op het dek.

‘Volg mij, Centaurus!’ Tom dook de deur door naar het benedendek. Hij kwam terecht in een tafereel van grote woestenij: mannen sleepten balen linnen het ruim uit, gooiden zeemanskisten leeg, morsten kostbare specerijen over het plankier. Verder naar voren, hadden sommigen een vat rum opengebroken en dronken uit het spongat.

Niemand had een wapen in de hand. De meesten zagen de mannen niet eens uit de hut komen, of beseften niet wie ze waren.

De enterploeg van de Centaurus snelde op hen af. Dorian en Aboli waren ervaren strijders, veteranen die ontelbaar veel gevechten hadden meegemaakt. Zama en Tula, die opgegroeid waren met verhalen over hun vaders oorlogen, vochten met de felheid van jonge mannen die voor het eerst aan een gevecht proeven. Alf Wilson en de rest van

de bemanning hadden de Courtneys al in meer gevechten gevolgd dan ze zich konden herinneren. Ze wisten precies wat ze moesten doen.

De piraten realiseerden zich amper wat hun overkwam, alvorens de meesten van hen geveld werden zonder enige strijd. Een paar probeerden zichzelf te beschermen met wat er ook maar voorhanden was – navigatieboeken, pullen of balen linnen – maar zij werden vlug uitgeschakeld. Vanuit zijn ooghoek zag Tom Dorian oprukken met scherpe, precieze bewegingen. Een van de piraten had een mes in zijn hand. Dorian ontwapende hem met een korte beweging van zijn zwaard, draaide het lemmet en stak het tussen de ribben en door het hart van de piraat heen. Met een draai van zijn pols kwam het zwaard er weer helemaal schoon uit, net op tijd om het stalen heft in het gezicht van de volgende man te stoten. De man wankelde achteruit en Dorian stapte naar voren en rende dwars door hem heen.

Een paar van de piraten had echter weten te ontsnappen de ladder op. ‘Het dek op,’ schreeuwde Tom. Sommige van de piraten die boven waren, hadden ondertussen vast ontdekt wat er gaande was. Als de piraten de luiken dichttimmerden, zouden Tom en al zijn mannen vast komen te zitten tussen de dekken in.

Tom schoot de ladder op, drie met bloed besmeurde treden tegelijk nemend. Bovenaan de trap verscheen een man. Tom trok een van zijn pistolen en schoot hem met links dood. Van die afstand kon hij niet missen. De man viel naar hem toe. Tom wist hem te ontwijken, nam de laatste treden in één keer en landde op het hoofddek.

In de hitte van de strijd waren zijn zintuigen extra alert, en hij nam het tafereel in één keer in zich op: de groep gevangenen bijeengedreven achterin, omringd door gewapende piraten; de kapitein op zijn knieën, bloedend aan zijn gezicht en armen; en de vrouw vastgepind op haar rug, rokken uit elkaar gespreid, met een bebaarde piraat met zijn zwaard tussen haar dijen.

Tom hief zijn tweede pistool in de lucht en vuurde. Te snel: de kogel miste het doelwit en raakte een van de mannen erachter. De piratenkapitein sprong op. Met een brul van woede tilde hij zijn zwaard op om het door de vrouw onder hem te steken.